

Και τώρα τί κάνουμε με τόσα πρόστιμα παντού;

Μαδρίτη | 17/05/2015 | EIKONA ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ;

Ψηφιακή διαμαρτυρία με 100 ολογράμματα διαδηλωτών έξω από την Ισπανική Βουλή, ενάντια σε νόμο που απαγορεύει τις διαδηλώσεις έξω από το κοινοβούλιο χωρίς άδεια. Οι παραβάτες τιμωρούνται με πρόστιμο μέχρι και 30.000 ευρώ.

Εισαγωγή

Η συγκυρία της νόσου covid-19 που διανύουμε αποτελεί αναμφισβήτητα μία νέα περίοδο κατά την οποία η κυριαρχία, με άλλοθι έναν ιό, πειραματίζεται σε νέες μεθόδους καταστολής και ετοιμάζεται για την επόμενη μέρα της αντιμετώπισης ακόμη μιας μεγάλης οικονομικής κρίσης, η οποία βρισκόταν σε φάση όξυνσης εδώ και καιρό.

Η κρατική διαχείριση της πανδημίας της νόσου covid-19 έβγαλε στο προσκήνιο νέα μοντέλα καταστολής και κοινωνικού εκφοβισμού. Σύσσωμα τα media «βομβαρδίζουν» από παντού το κοινό με την πολεμική προπαγάνδα του κράτους, σχετικά με τον νέο πόλεμο που διεξάγει το έθνος ενάντια σε έναν άορατο εχθρό. Τα στρατιωτικά διατάγματα καθημερινά ορίζουν πλέον την νέα κανονικότητα των υποτελών : απαγορεύσεις κυκλοφορίας, ειδικές άδειες για τις μετακινήσεις (γραπτές βεβαιώσεις και ηλεκτρονικά εξοδόχαρτα σε μορφή sms), υποδείξεις συμπεριφοράς με αδιανόητες τεχνικές υπο-λεπτομέρειες που επανακαθορίζουν τις σχέσεις και τις συμπεριφορές των ανθρώπων (τήρηση αποστάσεων, χρήση μάσκας παντού, ακόμη κι αν είσαι μόνος, αποφυγή αγκαλιάς και αντικατάσταση της χειραψίας με "gar μπουνίτσες" κλπ). Η νέα κανονικότητα επιβάλλεται με άφθονο φόβο για την ίδια μας την ύπαρξη, πασπαλισμένη με το δήθεν ενδιαφέρον των κρατικών λειτουργιών για την υγεία μας. Βέβαια, όπου δεν πιάνει αυτή η «καραμέλα», τα νέα κατασταλτικά και εισπρακτικά μέτρα διαχέονται στην επικράτεια με τρομερό αστυνομικό ζήλο και αφορούν στους πάντες. Η επιβολή διοικητικού προστίμου σε όποιον δεν εναρμονίζεται με τις υποδείξεις υπουργών και επιστημόνων, αποτελεί την αιχμή του δόρατος αυτής της νέας κανονικότητας. Πρόκειται για ένα νέο κατασταλτικό μέτρο που συμπληρώνει άλλα πιο παραδοσιακά μέσα, όπως το μικρόφωνο του δημοσιογράφου και το γκλόμπ του μπάτσου.

Πόσο, όμως, νέο είναι άραγε; Το διοικητικό πρόστιμο που απειλεί όποιον ξεμυτίζει από το σπίτι του βγήκε από τα ντουλάπια του милитарισμού, καθώς εδώ και μία δεκαετία επιβάλλεται σε όποιον αρνείται τον δολοφονικότερο μηχανισμό του κράτους, σε όποιον αρνείται να καταταγεί στον ελληνικό στρατό, στους ανυπότακτους, δηλαδή, και στους Ολικούς Αρνητές Στράτευσης. Η παραβίαση της απαγόρευσης κυκλοφορίας -

που συνοδεύεται από πρόστιμο- αποτελεί, ουσιαστικά, την παράβαση ενός στρατιωτικού νόμου, ο οποίος πλέον έχει πάψει να αφορά μονάχα στα στρατόπεδα κι όσους τα στελεχώνουν. Πλέον όλη η κοινωνία είναι εν δυνάμει στρατόπεδο, αφού πρώτα έγινε νοσοκομείο.

Το παρόν κείμενο είναι γραμμένο από Ολικούς Αρνητές Στράτευσης που έχουν στα φορολογικά τους μητρώα χρέη χιλιάδων ευρώ από διοικητικά πρόστιμα του Στρατού. Επιχειρεί να μεταφέρει την όποια εμπειρία υπάρχει γύρω από αυτό σε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, μιας και πλέον είναι κάτι που μας αφορά όλους/ες. Σαν Ολικοί Αρνητές Στράτευσης σταθήκαμε απέναντι στα δχίλιαρα πρόστιμα με βάση την αλληλεγγύη, κινηθήκαμε με συλλογικούς όρους και εξ αρχής αρνηθήκαμε την αποπληρωμή τους. Τα 300άρια που αφορούν στις μετακινήσεις λόγω covid, είδαμε σε δύο ημέρες με συμπυκνωμένα νοήματα (17 Νοέμβρη 2020 & 6 Δεκέμβρη 2020) να μετατρέπονται σε μέτρο καταστολής ενάντια στις διαδηλώσεις.

Αυτή η νέα κανονικότητα εκτιμούμε ότι ήρθε για να μείνει και θα αποτελέσει τη νέα πρόκληση, όχι μόνο όσων ακόμα αγωνίζονται, αλλά όσων θα επιχειρούν να επιβιώσουν με αξιοπρέπεια. Ευελπιστούμε με το παρόν κείμενο να συνεισφέρουμε στον προβληματισμό **“και τώρα τί κάνουμε με τόσα πρόστιμα παντού;”**, προτρέποντας, ταυτόχρονα, στη συλλογική αντιμετώπισή τους.

2010: Τα εγκαίνια της οικονομικής καταστολής

Τον Σεπτέμβρη του 2010, ο τότε υπουργός εθνικής άμυνας Βενιζέλος καταθέτει στη Βουλή νομοθετική ρύθμιση (Ν.3883/2010,ΦΕΚ Α 167/24.9.2010) με την οποία καταργείται η ποινή της επιβολής πρόσθετης στρατιωτικής θητείας για τους ανυπότακτους και αντικαθίσταται με την επιβολή ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΤΙΜΟΥ. Οι Υπουργοί Οικονομικών και Εθνικής Άμυνας θα καθορίσουν στη συνέχεια κατά το δοκούν το ύψος του ποσού και τη διαδικασία είσπραξης του μέσω μίας κοινής υπουργικής απόφασης (μία διαδικασία που ολοκληρώνεται «αυτόνομα» από τους συναρμόδιους υπουργούς, δίχως το πέρασμα και την ψήφιση των ρυθμίσεων από το αρμόδιο τμήμα του κοινοβουλίου). Στις 05/04/2011 δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ Β' 517/2011 η κοινή υπουργική απόφαση (ανακοινωμένη επίσημα από την ιστοσελίδα του ΥΠΕΘΑ από τις 10/01/11) σχετικά με τον καθορισμό του ύψους του χρηματικού προστίμου που επιβάλλεται στους ανυπότακτους και τους λιποτάκτες. Το ύψος του προστίμου καθορίζεται στα 6.000 ευρώ, με μηνιαίο τόκο προσαύξησης 1% και ρυθμίζεται η διαδικασία της επιβολής του. Η εφαρμογή του ξεκινάει άμεσα και τα στρατολογικά γραφεία ξεκινούν να αποστέλλουν το πρόστιμο στις εφορίες των ανυπότακτων, όπου η κάθε ΔΟΥ θα είναι αποκλειστικά υπεύθυνη για τη βεβαίωση και την είσπραξή του. Το πρόστιμο επιβάλλεται ξέχωρα από τις όποιες μηνύσεις και στρατοδικεία μπορούν να εκκρεμούν για το πλημμέλημα της ανυποταξίας. Από τότε έως σήμερα δεκάδες εξαχίλιαρα έχουν επιβληθεί σε όσους αρνούνται να καταταγούν, με αρκετούς από εμάς να μετράμε στα φορολογικά μας μητρώα διπλή ή και τριπλή επιβολή προστίμου, μιας και η ανυποταξία θεωρείται διαρκές αδίκημα, πράγμα που επιτρέπει στον κρατικό παράγοντα να επιβάλλει επαναλαμβανόμενες κυρώσεις σε ποινικό και οικονομικό επίπεδο.

Κοινωνικό-οικονομικές επιπτώσεις

Όπως κάθε άλλο διοικητικό πρόστιμο, όπως π.χ. μια κλήση της τροχαίας, εάν δεν εξοφληθεί άμεσα, περνάει στην εφορία και από εκεί εκκρεμεί ως χρέος, με τις επακόλουθες συνέπειες που επιφέρει ένα βεβαιωμένο χρέος προς το ελληνικό δημόσιο. Γεγονός που ισχύει και με τα τωρινά Κορονο-Πρόστιμα. Η εφορία δεσμεύει αυτομάτως

τραπεζικούς λογαριασμούς, παύει την έκδοση φορολογικής ενημερότητας και δύναται να κατάσχει περιουσιακά στοιχεία. Έτσι δημιουργείται αφόρητη πίεση στην καθημερινότητα εξαιτίας των διαφόρων εμποδίων που ανακύπτουν: άμεση κατάσχεση από τον τραπεζικό λογαριασμό ποσών άνω των 1250 ευρώ που μπορούν να δικαιολογηθούν σαν αμοιβές εργασίας, επιδόματα ή συντάξεις (εφόσον κανείς μετατρέψει τον λογαριασμό του σε ακατάσχετο)· αδυναμία έκδοσης παραστατικών για όσους/ες δουλεύουν με μπλοκάκι· άμεση κατάσχεση από τον τραπεζικό λογαριασμό κάθε ποσού (από το πρώτο ευρώ!) που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί σαν αμοιβή εργασίας, επίδομα ή σύνταξη· ουσιαστική αδυναμία αποδοχής κληρονομιάς μιας και εκκινεί αυτόματα η διαδικασία κατάσχεσης· αδυναμία μεταβίβασης περιουσιακών στοιχείων· αδυναμία σύναψης τραπεζικού δανεισμού· αυτόματη κατάσχεση οποιασδήποτε επιστροφής φόρου. Παρόλο που ο κατάλογος μπορεί να διευρυνθεί, δεν προβαίνουμε στην παράθεση αυτής της λίστας για να εκφοβίσουμε, αλλά για να αναδείξουμε την κρατική εκδικητικότητα προς αυτές/ούς που δε συμμορφώνονται “προς τας υποδείξεις”. Αξίζει, τέλος, να αναφερθούμε στον ξεκάθαρο ταξικό χαρακτήρα των προστίμων. Ας αναλογιστούμε ότι μόνο ένα Corono-Πρόστιμο αγγίζει στο 55% περίπου του κατώτατου μηνιαίου μισθού!

Πολιτική συγκυρία της περιόδου εμφάνισης των διοικητικών προστίμων στους ανυπότακτους

Η χρονική συγκυρία μέσα στην οποία νομοθετήθηκε και πρωτοεφαρμόστηκε ο νόμος για το εξαχίλιορο δεν ήταν άσχετη από τις τότε ραγδαίες αλλαγές που προωθούσαν οι ελίτ σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο, αλλάζοντας άρδην τον τρόπο που θα αντιλαμβανόμασταν μετέπειτα την επιβίωσή μας. Το κράτος είχε ήδη περάσει σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης και στην εποχή των απανωτών προγραμμάτων δομικής αναπροσαρμογής, με στόχο το ξεπούκωμα του ελληνικού καπιταλισμού και την κατά το δυνατόν επιστροφή στην κερδοφορία των αφεντικών. Το πρώτο μνημόνιο είχε ήδη ψηφιστεί τον Μάη του 2010, σερβιρισμένο ως το αντίδοτο στην τότε οικονομική κρίση. Ο σχεδιασμός για την οικονομική λεηλασία των αδυνάτων περιλάμβανε από μειώσεις μισθών, συντάξεων, επιδομάτων και ραγδαία αύξηση φόρων, μέχρι μαζικές απολύσεις και κατασχέσεις κινητής και ακίνητης περιουσίας. Η οικονομική μας αφαίμαξη, ως μέθοδος μεταφοράς των δυσκολιών των καπιταλιστών στις πλάτες των κατώτερων κοινωνικών τάξεων, συμπληρώθηκε με χαράτσια, τόκους και πρόστιμα. Οι κοινωνικοί αγώνες που δόθηκαν απέναντι σε όλα αυτά, όπως το μπλοκάρισμα πλειστηριασμών, αλλά και η συλλογική άρνηση πληρωμών σε μέσα μαζικής μεταφοράς, σε διόδια και σε χαράτσια της Δ.Ε.Η., αντιμετωπίστηκαν εξίσου εκδικητικά, με επιπλέον βία, νέα κατασταλτικά νομοσχέδια και ποινικές διώξεις. Τα ταραχώδη χρόνια του κύκλου αγώνων 2010-2012 ενάντια στην υποτίμηση και την κρατική λεηλασία, με τις συγκρουσιακές πανεργατικές απεργίες και τις μαζικές και πολύωρες καταλήψεις δρόμων και πλατειών, έδωσαν τη θέση τους σταδιακά σε μία κοινωνική παραίτηση και την αφομοίωση των όποιων τελευταίων διεκδικήσεων από την αριστερο-ακροδεξιά διαχείριση που πουλούσε ελπίδα τον Γενάρη του 2015.

Σε αυτήν την περίοδο παρατηρούμε μία συνολική αναδιάρθρωση της κυριαρχίας, η οποία συνεχώς αναβαθμίζει το οπλοστάσιο της για την πάταξη του εσωτερικού εχθρού και την επιβολή του φόβου και της συλλογικής παραίτησης. Εκτός από αναβάθμιση σε κατασταλτικό και νομικό επίπεδο (νέα κατασταλτικά νομοσχέδια, αύξηση της αστυνομοκρατίας) το κράτος επιχείρησε την αναδιάρθρωσή του σε ψηφιακό επίπεδο, κατορθώνοντας μεγαλύτερο έλεγχο των υπηκόων του. Περνώντας στη σύγχρονη ψηφιακή εποχή ελέγχου και ολοκληρωτισμού, τα περισσότερα στοιχεία μας καταγράφονται πλέον υποχρεωτικά σε ψηφιακούς προσωπικούς

κωδικούς (ΑΜΚΑ, ΑΦΜ) άμεσα διασυνδεδεμένων σε μεγάλες υπολογιστικές πλατφόρμες (gsis, taxisnet, efka κλπ), ενώ οι περισσότερες δραστηριότητές μας (υποχρεωτική κατάθεση φορολογικής δήλωσης, υποχρεωτική μισθοδοσία και συναλλαγές μέσω τράπεζας, ψηφιακός ιατρικός φάκελος) είναι on line προσβάσιμες σε πολλούς καλοθελητές (τραπεζίτες, εφοριακοί, αστυνομικοί, εισαγγελείς, καθώς και την πρόσφατα σχηματισμένη στα χρόνια της κρίσης Γενική Γραμματεία Πληροφοριακών Συστημάτων). Με το πάτημα ενός κουμπιού μπορούν όλοι αυτοί να δεσμεύουν λογαριασμούς και περιουσιακά μας στοιχεία. Κάτι που αναπόφευκτα οδηγεί τον καθένα στην εσωτερίκευση του φόβου και της άγνοιας για το μέλλον του/της. Στο μάταιο και ατέρμονο κυνήγι αποπληρωμής δόσεων και φόρων, το ψηφιακό πανοπτικό -που σύντομα θα διασυνδεθεί με τις νέες ψηφιακές ταυτότητες και το ψηφιακό πιστοποιητικό υγείας- μάς θέλει πειθήνιους και υπάκουους. Κυρίως, μάς θέλει εξατομικευμένους κι αδύναμους να αντιληφθούμε τις αναδιαρθώσεις που συντελούνται στο παραγωγικό/καταναλωτικό μοντέλο που επιβάλλει η 4η βιομηχανική επανάσταση.

Απαντήσεις και αντιστάσεις απέναντι στα πρόστιμα, τις απαγορεύσεις, την επιβολή

Το δίκτυο της καταστολής ήταν διαχρονικά απλωμένο γύρω από τους Ολικούς Αρνητές Στράτευσης, οι οποίοι είχαν και έχουν να αντιμετωπίσουν μια σωρεία επιθέσεων για την πολιτική τους επιλογή να μην υπηρετήσουν έναν από τους πιο δολοφονικούς μηχανισμούς του κράτους και των αφεντικών. Η επιβολή του εξαχίλιάρου ήρθε, τότε, ως ένα ακόμα όπλο στην φαρέτρα των στρατοκρατών. Κι αν πριν 10 χρόνια ο μικρός αριθμός των Ολικών Αρνητών καθιστούσε την οικονομική καταστολή των πολιτικών επιλογών τους περιθωριακό ζήτημα στις παρυφές του α/α/α χώρου, σήμερα η οικονομική καταστολή της πλέον διαδεδομένης κινηματικής πρακτικής, δηλαδή της διαδήλωσης, αφορά πρακτικά όλες και όλους που αγωνίζονται. Απ' την πλευρά μας, οφείλουμε να καταθέσουμε δημόσια τους τρόπους που επιλέξαμε να ακολουθήσουμε για να αντιμετωπίσουμε την τότε πρωτόγνωρη συνθήκη του 2010. Όλες οι απαντήσεις είχαν στον πυρήνα τους το τρίπτυχο: ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ, ΑΝΤΙΘΕΣΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΑ.

Εξ αρχής προτάχθηκε η ΑΡΝΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ του διοικητικού προστίμου και η ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ των συνεπειών αυτής της πολιτικής μας απόφασης. Αυτό σήμαινε την ανταλλαγή σκεπτικών, τη διερεύνηση προβληματισμών και την εξεύρεση λύσεων σε συλλογικό επίπεδο: η δυνατότητα μεταβίβασης της όποιας ατομικής περιουσίας σε κοντινά ή συντροφικά πρόσωπα, η διερεύνηση λύσεων για την τακτοποίηση εκκρεμοτήτων σε επαγγελματικά ζητήματα, συναλλαγές με τράπεζες και άλλους οργανισμούς κ.ο.κ., ήταν μόνο μερικές από τις συζητήσεις που έλαβαν χώρα, ώστε να μπορέσουν να μεταθέσουν το ατομικό βάρος της άρνησης σε συλλογικό επίπεδο. Παράλληλα, για αρκετούς αρνητές, ξεκίνησε ένας κύκλος με -ατομικές μεν, συλλογικά επεξεργασμένες δε- προσφυγές σε Διοικητικά Δικαστήρια, επιχειρώντας την αντιπαράθεση και σε νομικό επίπεδο σχετικά με την εγκυρότητα του προστίμου. Μιας και στη δική μας αντίληψη περί διεξαγωγής των αγώνων "ο δρόμος" κατέχει ανώτερη θέση, αρκετές από τις προσφυγές πήρανε δημόσιο και πολιτικό χαρακτήρα, με κείμενα και δράσεις αλληλεγγύης, δημόσια καλέσματα και συγκεντρώσεις έξω από τα δικαστήρια. Οι περισσότερες από αυτές είχαν αρνητική έκβαση, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Οι λίγες θετικές πρωτόδικες αποφάσεις ακυρώθηκαν σε έφεση που άσκησε το δημόσιο. Πλέον, όμως, έχει χτιστεί ένα σύνολο επιχειρημάτων νομικής φύσης σχετικά με τον εκδικητικό, αντιδικονομικό και αντισυνταγματικό χαρακτήρα του προστίμου, ενώ κάποιες προσφυγές βρίσκονται

στο ανώτατο ευρωπαϊκό επίπεδο εκδίκασης, αναμένοντας απόφαση.

Κατά κύριο λόγο οι προσφυγές αποτέλεσαν ένα πεδίο όπου επιδιώξαμε να ανοίξουμε κοινωνικά το ζήτημα των προστίμων, κι αυτό μερικές φορές έγινε σε μεγάλο βαθμό. Σε συνδυασμό με διάφορα παράλληλα στρατοδικεία που “έτρεχαν”, τα τελευταία χρόνια έγιναν δεκάδες δημόσιες παρεμβάσεις για τη νέα οικονομική καταστολή και οι περισσότερες αφορούσαν στον χώρο που υλοποιείται αυτή, δηλαδή τις εφορίες. Στις παρεμβάσεις στις Δ.Ο.Υ. επιχειρήθηκε η ανάδειξη των φυσικών αυτουργών της οικονομικής καταστολής, όπου το κάθε πρόστιμο εγκρίνεται, υπογράφεται και επιβάλλεται από συγκεκριμένους ανθρώπους που υπηρετούν σε συγκεκριμένα γραφεία. Ένα από αυτά είναι και τα γραφεία των διευθυντών των Δ.Ο.Υ.. Επίσης, στα περισσότερα κείμενα τονιζόταν το ενδεχόμενο κοινωνικό άπλωμα αυτής της ειδικής μορφής της καταστολής, προς άλλες κοινωνικές ομάδες πέραν των ανυπότακτων. Παράλληλα αναδεικνυόταν το γεγονός πως η οικονομική καταστολή είχε ήδη εφαρμοστεί ευρέως σε άλλα ευρωπαϊκά κράτη. Με λύπη μας βλέπουμε στις μέρες μας να επιβεβαιώνονται οι φόβοι που εκφράστηκαν.

Σε αυτές τις προσφυγές αποδείχτηκε περίτρανα η συνεργασία των δικαστικών μηχανισμών με όλους τους συνεργαζόμενους που αφορούν στο πρόστιμο (στρατό, αστυνομία, εφορία). Σε κάποιες περιπτώσεις οι δικαστές δε δίστασαν να απαντήσουν μέχρι και ότι το ύψος του προστίμου δεν είναι τέτοιο ώστε να βλάπτει μη αναστρέψιμα έναν άνεργο ή έναν μισθωτό(!), τη στιγμή που τα 6.000 ήταν κάτι παραπάνω από το ετήσιο εισόδημα της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων. Στην ουσία επικύρωσαν με τις αποφάσεις τους τη νομική υπόσταση του προστίμου, κάτι το οποίο δεν έριξε από τα σύννεφα τους Ολικούς Αρνητές Στράτευσης. Το κοινό συμπέρασμα πως, εν τέλει, οι αποφάσεις εμφορούνταν από το ίδιο πολιτικό κίνητρο που είχαν στο μυαλό τους όσοι νομοθέτησαν το πρόστιμο, οδηγεί σε κάποια χειροπιαστά συμπεράσματα, τα οποία απαιτούν κοπιαστική προσπάθεια για την αναίρεση των αρνητικών συνεπειών τους:

- Η αδυναμία συγκρότησης ενός πραγματικά μεγάλου, με ποσοτικούς και ποιοτικούς όρους, κινήματος Ολικών Αρνητών Στράτευσης δε δημιουργούσε παρά ελάχιστη πίεση στην απέναντι πλευρά. Σήμερα το κράτος, με την ευρεία επιβολή προστίμων, χτίζει από μόνο του το μεγάλο εύρος του δυνητικού του αντιπάλου. Το αν αυτός ο αντίπαλος θα συγκροτηθεί και με ποιους όρους είναι ένα μεγάλο ζήτημα.
- Η υπαγωγή της επιχειρηματολογίας μας στη νομική σφαίρα δεν μπορεί παρά να είναι συμπλήρωμα του πολιτικού αγώνα. Η αναίρεση των κεντρικών αποφάσεων του κράτους από ένα δικαστήριο είναι, μάλλον, ουτοπικό σενάριο, ειδικά εάν η κοινωνική νηνεμία δεν ασκεί κανενός είδους πίεση σε όσους νομοθετούν και δικάζουν. Διεκδικήσεις για την ακύρωση των προστίμων που θα εξαντληθούν στον “δικαιωματισμό” έχουν εκ των πραγμάτων κοντά ποδάρια. Το ευρισκόμενο σε κατασταλτικό ντελίριο ελληνικό κράτος μπορεί και επικυρώνει μέσω αποφάσεων του ΣΤΕ την ουσιαστική αναστολή (μιας και για την τυπική θα έπρεπε να αυτοανακηρυχθεί σε κατάσταση πολιορκίας) άρθρων του Συντάγματος που αφορούν στην κυκλοφορία, στη συνάθροιση και τη διαδήλωση. Σε ένα διοικητικό πρόστιμο θα δυσκολευόταν;
- Η μετά πλήρους γνώσης και συνείδησης ανάληψη των ευθυνών που προκύπτουν από τη συμμετοχή και δέσμευση σε έναν πολιτικό αγώνα, είναι το θεμέλιο της οποιας αγωνιστικής συμπεριφοράς. Μπροστά στην απαγγελία των συνεπειών, που όλες μας γνωρίζαμε πως ήδη υπάρχουν προτού κάνουμε την πολιτική μας επιλογή, οφείλουμε να μην αφήσουμε χώρο για οπισθοχωρήσεις, παλινωδίες, μετάνοιες, ανακλήσεις και διαχωρισμούς. Στην κυριολεκτικά πολεμική συνθήκη που ζούμε, η σταθερότητα, η συνέπεια και η συνέχεια στην όποια μας επιλογή (από το απλό κατέβασμα στον δρόμο -που στις μέρες μας έπαψε να είναι απλό-,

έως αυτές που σε ακολουθούν για μια ζωή -όπως η Άρνηση Στράτευσης) οφείλουμε να συγκροτούμε συλλογικά και σοβαρά το υπόβαθρο της αδιαλλαξίας μας. Οι ιδέες τύπου “θα κάνουμε ένα πάρτυ για το χίλιαρο/ζοοάρι”, εμπεριέχουν άκριτα τη λογική της μετάθεσης των συνεπειών μιας δικιάς μας πράξης στις... τσέπες τρίτων. Κανένας αγώνας δε δόθηκε χωρίς συνέπειες.

- Η κινηματική αλληλεγγύη με τη μορφή της οικονομικής ενίσχυσης έχει φτάσει αρκετές φορές στα όριά της και ίσως είναι τώρα η στιγμή, αντί για ατέρμονους μεταξύ μας εράνους, να τολμήσουμε τη ΜΑΖΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ. Αντί να ψάχνουμε να βρούμε λεφτά για να πληρώνουμε στο κράτος, να ψάξουμε να βρούμε τρόπους για να διεκδικήσουμε ευρύτερα πολιτικά και κοινωνικά την ΟΛΙΚΗ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΧΡΕΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΙΜΩΝ, του στρατού, της αστυνομίας, της εφορίας, του δημοσίου, των τραπεζών.
- Η μη συγκρότηση σοβαρών πολιτικών σωμάτων αντίστασης και αγώνα, χωρίς διάρκεια και μαχητικότητα, που θα αναλύουν ρηγά και δε θα κατοχυρώνουν πραγματικά ανταγωνιστικές θέσεις/πρακτικές προς αυτές που εκφράζει η κρατική ιδεολογία (σε όλες τις αποχρώσεις) θα έχουν δυστυχώς να αντιμετωπίσουν έναν μελλοντικά οξυμμένο κίνδυνο αφομοίωσης και μεσολάβησης. Μη μας φανεί περίεργο εάν ο αυριανός Σύριζα, που ουσιαστικά σήμερα αναπαράγει με ροζ κορώνες την πολεμική/αναδιαρθρωτική ρητορική του ελληνικού καπιταλιστικού σχηματισμού, υποσχεθεί διαγραφή των προστίμων ώστε να ψαρέψει στα κινηματικά νερά. Το έκανε το 2015, γιατί να διστάσει να το κάνει -αυτός ή ένας κλώνος του- ξανά στο μέλλον;

Τα γεγονότα της 17ης Νοέμβρη και της 6ης Δεκέμβρη σε όλη τη χώρα δεν αφήνουν χώρο για παρερμηνείες. Η άκριτη αποδοχή των υγειονομικών δογμάτων της κυριαρχίας στρώνει το έδαφος για την εφαρμογή των κατασταλτικών πολιτικών που απαιτεί ένας εν κρίση καπιταλισμός που αναδιαρθρώνεται εκ βάθρων. Οι αναρτήσεις selfie με χαρτοπανώ γραμμένα στο χέρι ή οι ψηφιακές “διαδηλώσεις” των ολογραμμάτων μας γύρω από κυβερνητικά κτίρια δεν είναι παρά ακόμα μια ακίνδυνη έκφραση της λογικής του “όλοι μαζί χωριστά”.

Το διακύβευμα σήμερα αφορά στον πυρήνα της πολιτικής μας αγωνιστικότητας: θα μπορούμε ενσώματα και συλλογικά να βρισκόμαστε στους δρόμους για να αγωνιζόμαστε; Η' θα χαθούμε στην εκούσια ψηφιακή μας απομόνωση, παραλυμένοι από τον φόβο ενός αόρατου εχθρού και ενός προστίμου που "βγάζει μάτια";

**Ολικοί Αρνητές Στράτευσης
από Χανιά, Ηράκλειο, Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννινα**